

kadınların geride bıraktıklarına hüznle bakakaldık! Belki de iki yıl önce genelev pandemi nedeniyle kapatılırken, burada çalışan kadınlar geri döneceklerini sanmışlardı... Bu nedenle bırakmışlardı kimliklerini ve kimi kişisel evraklarını... Ki o kimliklerle evraklar Beyoğlu Belediyesi tarafından gizlilik esasına uygun olarak korumaya alındı.

Hemen her tarafın cam parçalarıyla dolu olduğu kırık dökük sokaktaki harabe evlerde sivri topuklu ayakkabılar, parlak terlikler, örümcek bağlamış dolaplardaki asılı elbiseler, yerlere saçılmış çamaşırlar yaşanmışlıkların izlerini taşıyor. Tozlu aynalara rujla yazılan yazılar, zamanın önemine vurgu yapıyor: "En iyi dost, en az meşgul edendir."

MÜŞTERİLER HÂLÂ GELİYOR!

Evlerin yöneticileri küçük küçük defterlere notlar almıştı, bir nevi muhasebe defteri gibi hangi kadının ne kadar kazandığı adının karşısına yazılmıştı. Evlerde bulunan belgelerden sigortalı oldukları da anlaşılıyordu beden işçilerinin... Geride kalanlar arasında paslanmış divanlar, çürümüş yataklar da vardı elbette. Bir de kadınlara arkadaşlık eden kediler kalmıştı sokakta... Harabe binaların kuytu köşelerinde çok mutsuz görünen şaşkın kediler, başlarını okşayacak bir el bekliyordu sanki. Sokaktaki kedilerin kaderini sorduğumuz Başkan Yıldız, onlarla belediyenin veteriner işleri müdürlüğünün ilgilendiğini, mama ve su verildiğini söyledi. Kültürel ve sanatsal dönüşümle yeni bir hayata kavuşacak Zürafa Sokak, tanık olduğumuz en şaşırtıcı durum ise hâlâ gelen müşterilerin kadınların nereye gittiğini sormaları, ayrıntılı bilgiye sahip olmaya çalışmaları, her şeyin bittiğini öğrenince de başlarını sallayarak uzaklaşmalarıydı!

Bir zamanlar burada çalışmış olan kadınların hayatlarını sürdürecektir ekonomik koşullara ve sosyal güvencelere sahip olduğunu umarak Zürafa Sokak'tan ayrıldık.